

KU

František
Kozmon

Přeložila Miluše Krejčová

metafora

KA
V
ČKA

Pozor na to, koho si pustíte domů...

Poprvé v životě jsem měl pocit, že ho mám pod kontrolou. Konečně jsem byl v pozici silnějšího. Vychutnával jsem si to. Zavřel jsem oči a představoval si, jak mu rozbiju hlavu. Viděl jsem to v duchu tak živě, jako by se to opravdu stalo – měl jsem v ruce velký kámen, kterým jsem ho praštil.

Byl to úžasný pocit. Nechal jsem se jím tak unést, že když jsem otevřel oči, rozhlížel jsem se kolem sebe a hledal něco, čím bych opravdu naplnil svou touhu. Byli jsme schovaní za kontejnery. Spatřil jsem prázdnou lahev. Horko těžko jsem se bránil nutkání, abych ji nepopadl a nerozmlátil mu s ní tu jeho pitomou lebku. Ovládl jsem se. Dokonalý zločin může být motivovaný vášní, ale vykonat ho musíte s chladnou hlavou. Dokonalý zločin si musíte promyslet do posledního detailu.

(Ukázka z knihy)

„V knize naleznete zajímavé postavy, výborné dialogy, nečekané zvraty, konflikty i souhry v mezilidských vztazích a v neposlední řadě napínavě spleťtou zápletku s překvapivým závěrem.“

– PanthaRhei.sk

„Vedle Dominika Dána další skvělý spisovatel ze Slovenska! Autor je tvárný a není možné mu přiřadit nějakou pevnou nálepku. Navíc zvolené téma zápletky je vynikající. Přiznám se, že tentokrát jsem pachatele vůbec netrefil. Od začátku jsem měl zcela jiného favorita. A už se to dost blížilo noir krimi.“

– čtenářská recenze, Databáze knih

KUKAČKA

KU

František
Kozmon

KA
V

ČKA

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Kukučka © 2018 by František Kozmon

Translation © Miluše Krejčová, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-848-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-847-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-342-1 (print)

*Tuto knihu věnuji Mamce,
s níž sdílím nápady od úplného začátku.*

PROLOG

Seděli proti sobě u stolu. Muž a žena. On na ni hleděl s hrůzou v očích, ona v ruce svírala pistoli. Vládlo mezi nimi mrazivé napětí, takže ani jeden z nich nepromluvil. Jen se mlčky zkoumavě měřili, aby se zmocnili myšlenek toho druhého.

Až dosud se oba domnívali, že se znají, a žili v naivní představě, že si můžou věřit. Ještě nedávno by dal jeden za druhého za všech okolností ruku do ohně. Nahromaděné pochybnosti je zahnały na opačné konce bojiště. Kdo stál na straně dobra a kdo na straně zla?

Muž se vyděšeně zvedal ze židle, žena ho ohrožovala zbraní. Když se pokoušel vstát, vstávala i ona.

Nadechl se.

„Neuděláš to,“ zašeptal. Hlas se mu třásl, už si nebyl jistý ničím. Odjistila zbraň.

Trhl sebou. Chtěl se dát na útěk, ale stála příliš blízko. Přestože nebyla bůhvíjaká střelkyně, netrefila by ho, jedině kdyby nechtěla.

„Nedělej to,“ prosil ji.

Zmáčkla spoušť.

7. listopadu 2016

Richard Otčenáš přešlapoval ve své kanceláři. Měl za to, že zhluboka dýchá, ale ve skutečnosti jenom funěl. V ruce držel papír s podpisy. Snažil se zjistit, co vlastně cítí. Překvapení? Ne, něco takového přece mohl čekat. Hněv? Ani ten ne. Uznal, že na to mají právo. Pohled mu pokaždé ulpěl na jediném podpisu. Zklamání. To byl ten správný výraz pro pocit plující v chaosu, který odstavil na vedlejší kolej jeho jinak vždycky chladný a praktický úsudek.

Pořád byl ředitelem krajského odboru kriminální policie, po-city musely jít stranou. Byl přece racionálním člověkem. Aspoň si to vždycky namlouval. Znovu upřel pohled na ten jeden podpis. Vzápětí hodil papír na stůl a popadl sluchátko pevné linky. Vyřadil čtyřmístné číslo, ale nikdo to nezvedal. Vykoukl ze dveří a křikl na sekretářku:

„Sežeň mi Wolfa!“

Ani se na něj nepodívala. I když její podpis na seznamu nenašel, určitě o všem věděla. Sáhla po telefonu, ale šéf ji zarazil. „Interkom jsem zkoušel, Wolf u sebe není. Najdi ho.“ Viděl, že váhá. Přitvrdil: „Hned!“

Sekretářka opět uhnula pohledem. Otčenáš nespokojeně zafuněl, než se vytratila. Potom se zavřel v kanceláři. Minul papír na

stole a zamířil k oknu. Všiml si svého odrazu v prosklených dveřích kanceláře. Tvář samá vráska, prošedivělé vlasy, staré a unavené oči. Už dávno si mohl užívat důchod. Co si chtěl vlastně ještě dokázat? Zavrtěl hlavou. Uvědomil si, že k racionálnímu uvažování má pořádně daleko.

Když se otevřely dveře, už seděl klidně za stolem. Dovnitř vešel kapitán Wolf, vysoký operativec, který byl neustále v terénu nebo v posilovně. Měl hranatý obličej, silné ruce a pohled vyzařující autoritu. Na rozdíl od sekretářky hleděl šéfovi zpříma do očí, přestože mu nebylo všechno jedno.

Otčenáš k němu přisunul papír.

„Co to má znamenat?“

Marek věděl, o co jde, přesto papír zvedl.

„Měl jsem ti o tom povědět dřív,“ připustil. „Jak ses o tom dozvěděl?“

„To je snad jedno, ne?“ Ředitel mu papír prudce vytrhl z ruky. „Proč tohle? Čeho tím chcete dosáhnout?“

„Výmlouval jsem jim to,“ tvrdil Wolf.

„Nekecej,“ okřikl ho Otčenáš. „Proč jsi to tedy podepsal?“

Marek vytřeštil oči.

„Cože?“ zeptal se, jako by špatně slyšel. „Já jsem nic nepodepsal.“

„A tohle je co?“

Wolf se podíval na papír.

„Můj podpis,“ řekl nevěřičně. „Někdo ho zfalšoval.“

„To ti tak budu věřit,“ nedal se přesvědčit ředitel.

Marek vstal.

„Je to hovadina,“ roztrhal papír na kusy. „Zapomeň na to. Domluvím jim.“

„Myslíš, že tomu tvému divadýlku uvěřím?“ Otčenáš se nuceně zasmál. „Ty už radši nic nedělej. Vyřeším si to sám.“

„Ty mi fakt nevěříš?“ zeptal se Wolf překvapeně. „Já bych ti opravdu...“

Ředitel ho mlčky obešel a práskl za sebou dveřmi.

6. listopadu 2016

Simona zkoumala svou tvář v zrcadle v koupelně. Stoupla si na špičky a rukama se opřela o umyvadlo. Naklonila se, až se nosem skoro dotýkala svého odrazu. Rukama si natahovala pokožku na obličej. Máma jí vždycky říkala, že se nemá mračit, nebo bude mít vrásky. Kdyby ji tak teď viděla! Ani stopa po vráskách, navzdory věku měla tvář hladkou jako holčička. Kdy že to šla poprvé pod nůž? To bude už skoro deset let.

Byla zoufalá, protože právě překročila čtyřicítku. Všimla si, že manžel se už na ni nedívá tak jako předtím. Raději se ohlížel po mladších. Věděla, že čas se nedá zastavit, ale chtěla ho aspoň zpomalit. Přibrzdit ho a zůstat co nejdéle krásná a přitažlivá. A to jen kvůli svému drahému.

Jenže teď už se nedokázala ani pořádně usmát. Zbavila se vrásek, kůži měla napjatou od ucha k uchu, ale oči prozrazovaly všechna trápení a smutky. Překonala bolest a přestala se bát toho, co přijde. Tak proč je to tu zase? Čeká ji další probrečená noc?

Zavrtěla hlavou. To nepřipustí. Otevřela skříňku nad umyvadlem a sáhla do skříšce za zrcadlem, kde schovávala svou nejlepší kamarádku. Vyndala lahvičku od vitamínů pro ženy po menopauze. Při pohledu na ni se ušklíbla. Bylo jí čtyřicet, když přestala menstruuovat. Vysypala z lahvičky dvě tabletky. Nebyly to vitamíny, ale prášky na spaní. Zapila je vodou z kohoutku. Než skříňku za zrcadlem zase zavřela, vyndala pro jistotu ještě třetí tabletu.

Vrátila se do ložnice. Zírala na ni prázdná pravá strana postele. Zůstane prázdná celou noc? Lehla si na svoji stranu a spolkla slzy. Naštěstí prášky zabraly rychle a ona záhy usnula. Spánek však měla neklidný. Chtěla se probudit, ale nedokázala otevřít oči. Zdálo se jí, že se nad ní sklání muž v lyžařské kukle. Otvory v ní na ni

hleděly zlověstné oči. Chtěla vykřiknout. Přitiskl jí ruku na ústa a potom ji pevně sevřel. Bránila se, ale muž byl mnohem silnější. Cítila, jak jí na těle vyrazil studený pot. V polospánku bojovala se živou noční můrou.

Probudila se přivázaná k židli. V puse měla nacpaný nějaký hnusný hadr. Chutnal tak odporně, že se jí zvedal žaludek. Byl to sen ve snu? Najednou jí někdo sundal šátek z obličeje. Mhouřila oči, světlo ji dráždilo a prášky na spaní ji zcela otupily. Až po chvíli ji vyděsil pár zlověstných očí, které na ni upřeně zíraly skrz otvory v lyžařské kukle. Pochopila, že se jí to nezdálo.

4. listopadu 2016

V zadním salonku jednoho z nejstarších podniků v Bratislavě se tradičně v pátek večer scházela stále stejná společnost: členové krajského týmu bratislavské kriminálky. Nepotřebovali zvláštní příležitost. Bylo to místo, kam se každý týden po práci chodili společně odreagovat. U piva se pak snažili shodit ze sebe břemeno služebních záležitostí a přejít na jiná, lehčí témata, což se jim však jen zřídkakdy podařilo. Vždycky nakonec skončili u vyšetřování, uzavřených případů a hlavně u kdejakých pletek kolem krajského oddělení.

Nejžhavějším tématem posledních měsíců byla očekávaná výměna ředitele oddělení, majora Richarda Otčenáše. Richard přišel z Košic a to, že byl „východňár“, byl v očích bratislavských policajtů jen jeden z jeho nedostatků. Podřízeným byla proti srsti i jeho přísnost a nová pravidla, která na oddělení zaváděl. Striktně kontroloval docházku, rozšířil povinnou dokumentaci ke spisům, a navíc nutil podřízené, aby vyplňovali a v termínu odevzdávali všechny papíry. Ale ani to nestačilo. Snížil počet lidí na oddělení a těm, kteří zůstali, přidal pracovní směny.

Jeho největším odpůrcem na oddělení byl jeho předchůdce, kapitán Karol Lupták. Byl to dlouholetý abstinent a na páteční

setkání vyšetřovatelského týmu obvykle nechodil, ale tentokrát udělal výjimku.

Ani Marek Wolf neměl ve zvyku trávit volný čas ve společnosti kolegů z práce. Když se k nim blížil, překvapil ho Lupták s frňanem rumu v ruce. Přerušil rozhovor, který právě vedl, a vykročil mu v ústřety.

„Konečně. Skočím k baru pro něco na přípitek. Co si dáš?“

„Co to tu vyvádíš?“ podivil se Wolf.

„Co bych vyváděl?“ sraštil Karol nechápavě obočí.

„Vždyť ty nepiješ,“ připomněl mu Marek.

Lupták se zatvářil pobaveně.

„Jenom symbolicky.“ Vzápětí mu došlo, že musí říct i něco na svou obranu.

„Nejsem alkoholik. Dokážu se ovládat. Navíc k tomu mám dobrý důvod.“

Wolf se rozhlédl kolem sebe. S údivem zjistil, že se tu sešli všichni jeho kolegové. Z opačné strany místnosti na něj mávala hezká zrzka, policejní mluvčí Denisa Krajčířová.

„Oslavujete?“

„Přesně tak,“ přikývl Karol a s úsměvem zamířil k baru. „Tak co ti mám objednat? Jako bych nevěděl, co piješ.“

Od stolu se zvedla i kriminální psycholožka Petra Siváková. Tu Marek v téhle společnosti očekával nejméně. I když byl pátek večer a vyrazila si s kolegy do zábavního podniku, nezapřela svou povahu a zůstala věrná konzervativnímu oblečení, v jakém chodila do práce. Navíc v ruce držela jen sklenici minerálky. V soukromí nepohrdla sklenkou bílého vína, ale před kolegy si to nedovolila.

„Už jsem si myslela, že nepřijdeš.“

Wolf se podíval na hodinky. Bylo skoro deset. V té době se zába-
va ve Starém Městě obvykle teprve rozjížděla.

„Musel jsem vyvenčit Fenrira.“

„Hlavně že jsi tady,“ usmála se.

Jejich pracovní vztah byl nevyrovnaný, někdy spolu vycházeli skvěle, jindy na sebe štekali jak psi. Měli rozdílné názory na některé

věci, ale hlavně rozdílné povahy. Momentálně se nacházeli na smířlivém vrcholu sinusoidy. Wolf však pořád nechápal, proč má Petra ten den takovou povznesenou náladu.

„Zmeškal jsem něco? Koho povýšili?“

Vtom se vrátil Lupták a podal mu sklenku whisky.

„Připijme si!“

Přidali se i další. Vyšetřovatelé Jurčovič a Horváthová i kriminalista Vanek vstali se sklenicemi v ruce, aby si s nimi přitukli.

„Nejdřív bych chtěl vědět, co oslavujeme,“ zchladil jejich nadšení Marek.

„No přece Otčenášův funus,“ prohlásil Lupták, jako by to byla samozřejmost.

„To už jsme probrali,“ podivil se Wolf. „To není vůbec tak jednoduché.“

„Probrali jsme to potom bez tebe a našli jsme jednoduché řešení,“ vysvětlovala Síváková.

„A to jaké?“

Lupták přinesl arch papíru se spoustou podpisů.

„Petice za jeho odvolání. Když ji podepíšeme všichni, nebude míst ministr na vybranou.“

„To se ho opravdu tolik chcete zbavit?“ zamračil se Wolf. „Přemýšleli jste, co bude potom? A koho nám sem pošlou? Otčenáš není tak špatný. Jen abyste toho ještě nelitovali.“

„Že není tak špatný?“ zarazila se Síváková. „Copak tě nepřinutil chodit do práce na osmou?!“

„A hodil na nás tolik práce, že bychom potřebovali, aby měl den osmačtyřicet hodin,“ dodal Jurčovič. „Přes spisy sotva vidím na dveře!“

Wolf nervózně semkl rty.

„Je to stará škola. Ale konečně to u nás funguje.“

„Že funguje?“ ohradil se Lupták, který předtím dočasně zastával funkci ředitele oddělení. „Předtím nám bylo líp. Že jo?“ Přítomní pozvedli sklenice a hlasitými výkřiky dali najevo, že s ním souhlasí.

KUKAČKA

„Na vaše zdraví!“ Karol do sebe hodil dalšího panáka a vyzývavě se podíval na Wolfa. „Jsi jediný, kdo si to nemyslí. Tak už tu petici konečně podepiš. Udělej to pro ostatní.“

„Já to nepodepišu,“ trval na svém Wolf.

„Co pro tebe udělal? Slíbil ti flek na ministerstvu?“ ušklíbl se Vanek, kriminalista s úzkým obličejem a dlouhými vlasy.

Wolf se na něj jen zamračil.

„Karole, můžeš na chvilku? Bude lepší, když to probereme o samotě.“

Lupták si nalil dalšího panáka, ale Wolf mu jej vzal z ruky.

„Počká tu na tebe.“

„Okamžik.“ Karol sáhl po panáku a vzdorovitě ho do sebe hodil.

„Tak a můžeme jít.“

„Půjdu s vámi,“ navrhla Siváková.

„Radši tu zůstaň,“ zchladil ji Wolf.

Lupták následoval kolegu, který ho vyvedl na ulici. Wolf si uvědomil, že uběhly celé měsíce od chvíle, co spolu takto mluvili. Kdysi byl Karol jeho nejbližší kolega, ale rozdělila je smrt Niny Hanákové. S atraktivní rosníčkou známou z televize tvořil Marek po jistou dobu pár, dá-li se tak vůbec nazvat hra na kočku a myš, kterou s ním Nina rozehrála. Její vražda s ním zamávala, a nejen proto, že byl zpočátku hlavním podezřelým. Když očistil své jméno, rozhodl se odhalit jejího vraha. Zašel tak daleko, že ho to málem stálo místo v policejním sboru. Lipták tehdy nabídl ministrovi vlastní židli, aby kolegu zachránil. O tom však Wolf doposud nic nevěděl.

„Proč jsi to nechtěl řešit před ostatními? Bojíš se, že tě většina převálcuje?“ přerušil ticho Karol.

Marek si ho změřil. Nedokázal si zvyknout na suverénního Karola, kterého vždycky znal jen jako zdvořilého a spíš nesmělého vyšetřovatele.

„Kolik jsi toho vypil?“

„Dva panáky. Není to jedno?“ mávl Lupták rukou. „Říkám ti, že nejsem alkoholik. To, že jsem se napil dneska, neznamená, že se

napiju i zítra. Pověš mi už konečně, proč tak toužíš po Otčenášově šéfování?“

„Já netvrdím, že mi přirostl k srdci,“ prohlásil Wolf. „Ale jakou máš alternativu? Kdo přijde po něm?“

„Ty!“

„Já to přece dělat nechci!“ rázně odmítl Marek. „Vyhovuje mi, že nikoho neřídím.“

Lupták zaváhal. Přeshlápl z nohy na nohu a odvrátil pohled.

„V tom případě bych možná mohl dostat druhou šanci...“

„Karole, šéfování nemáš v krvi,“ připomněl mu Wolf. „Ty nemůžeš být šéf. Sám ses o tom mohl přesvědčit. To ti nestačilo?“

„Teď by to bylo jiné, všichni by mě poslouchali. Otčenáše nesnášejí. Když ho vypakuju zpátky na východ, budu hrdinou oddělení, chápeš?“

Marek se ušklíbl. Nevěřil vlastním uším.

„Tak tohle je tvůj plán? Chceš z toho vytlouct povýšení?“

„Tobě se to nezdá?“

„Chováš se jako hlupák. Myslíš, že by ta druhá šance, o které sníš, dopadla jinak? Všichni vědí, že jsi měkký. Proto tě chtějí za šéfa. Týden po Richardově odchodu by ti skákali po hlavě. Byli bychom tam kde předtím.“ Wolf se odmlčel. „Na tvém místě bych se soustředil na to, v čem jsi dobrý. Anebo spíš v čem jsi byl dobrý.“

Karol se na něj zlostně zamračil.

„Jak to myslíš?“

Ale i Marek už toho měl dost.

„Měsíce sedíš na jednom případě. Bez podezřelých a bez důkazů. Kdyby ses soustředil na vyšetřování, možná bys s tím konečně pohnul.“

„Takže podle tebe jsem neschopný šéf i nemožný vyšetřovatel?“ vybuchl Lupták našťavaně.

„To jsem neřekl, posloucháš mě vůbec?“

„Proč bych tě měl poslouchat? Kvůli tobě jsem se dostal do sraček! Strkal jsi nos do vyšetřování Nininy smrti. Nenechám se poučovat od člověka, co mi zkurvil život!“

Karol měl v životě nepořádek na pracovišti i v soukromí. Celé měsíce v něm bublal vztek, ale alkohol mu dodal odvalu a v rozčilení to ze sebe vykřičel až teď.

Wolf se odmlčel. O událostech, které předcházely Karolovu odvolání z postu ředitele, spolu nikdy nemluvili.

„Jestli si chceš se mnou promluvit o tomhle, přijď za mnou, až budeš střízlivý.“

Otočil se a doslova vyrazil zpátky do salonku k ostatním.

„Zbabělče,“ procedil Lupták skrz zuby a pak za ním zavolal: „Radši vypadni, obejdeme se i bez tvého podpisu.“

6. listopadu 2016

Simona se pomalu probírala. Do reality ji rychle vrátila strašná bolest, která ji před časem připravila o vědomí. Připomněla jí, co všechno se do té doby stalo. Prášky na spaní. Muž v lyžařské masce. Hroživé oči sršící nenávistí a zlobou. Večer ve vlastní posteli. Probuzení v zajetí a hodiny strachu a muk.

Pokusila se otevřít oči, ale měla je pořád zavázané. Je ještě noc, nebo už ráno? Jak dlouho už tu vlastně je?

Světlo žárovky prosvítající přes tmavý šátek nejasně naznačovalo, že se nachází v jakési garáži. Zadržela dech, zaposlouchala se do ticha. Že by byla sama? Volala by o pomoc, jenže ústa měla zacpaná špinavým hadrem, který ji nutil ke zvracení. Pokusila se pohnout. Ale podařilo se jí jen zatřást židlí, k níž měla přivázané ruce i nohy. Na mnoha místech těla narůstala bolest, ale nikdo ji nepraštil ani na ni nezařval. Pravděpodobně byla opravdu sama.

Vzplála v ní jiskřička naděje. Musí to aspoň zkusit. Škubla záplestími bez ohledu na bolavé ruce. Najednou se židle zakymácela a i s ní se převrátila na podlahu. Naštěstí se nepraštila do hlavy. Při pádu se ulomila opěrka, k níž měla přivázané ruce. Bleskově si strhla šátek z očí. Snažila se vyndat hadr z úst, ale uzel na látce,

co se jí zařezávala do koutků, byl příliš pevný. Jednou rukou to neovládne.

Zkusila uvolnit i tu druhou, ale při pohledu na své ruce málem znovu upadla do bezvědomí. Zvedla volnou paži před obličej a s úžasem hleděla na zaschlou krev na prstech po vytrhaných nehtech. Celým jejím tělem vibrovala příšerná bolest. O kolik nehtů přišla? Trhal je jeden po druhém.

Pokaždé počkal, až přestane křičet. Na okamžik jí poskytl nádeji, že už je nebude dál trhat, že už mu to stačilo. A pak vyškubl další. Každý další bolel víc než ten předcházející a její mučitel se při tom rozplýval slastí. Přestal, až když ztratila vědomí.

Vzpomněla si na nůž a pohled jí sklouzl na nohy. Ještě pořád ho měla zabodnutý ve stehně. Je možné, že ho téměř necítila? Avšak ani tato hrůza ji nepřiměla vykřiknout. Jenom sebou prudce trhla, čímž osvobodila i druhou ruku. Vytáhla nůž ze stehna. Vysmekl se jí z třesoucích se prstů a dopadl na podlahu. Vzápětí z rány vytryskl proud krve. Všechny síly soustředila na to, aby zachovala chladnou hlavu. Je sama, má tedy šanci utéct. Podařilo se jí uvolnit i přivázané kotníky a pokusila se postavit. Nešlo to, byla příliš slabá, nohy ji neposlouchaly. Hlava se jí točila. Přehnal to s prášky na spaní, neměla si brát rovnou tři. Nebýt toho, možná by se probrala, když se nad postelí objevil ten muž v masce. Možná by se dokázala ubránit.

Odplazila se ke schodišti a za sebou zanechávala krvavou šmouhu. Zvedla pohled k domovním dveřím. V tomto stavu se k nim nedostane. Rozhlédla se kolem sebe a nakonec se zaměřila na vrata do garáže. Doplazila se k nim na opačný konec místnosti a přitom ztrácela čím dál víc krve. Podařilo se jí vstát a snažila se stisknout tlačítko, kterým se vrata otvírala. Zdálo se, že na něj nedosáhne. A když se jí ho s nadlidským úsilím podařilo zmáčkнуть, dveře do sklepa se otevřely.

7. listopadu 2016

Dveře v zasedačce se rozlétly, jako by dovnitř vrazila zásahová jednotka. Všichni přítomní otočili hlavu. Očekávali, že se ve dveřích objeví ředitel Otčenáš, který je svolal na poradu. Místo něho tam však stál Marek Wolf. Rozzlobeně se rozhlížel, dokud jeho zrak nepadl na kolegu Karola Luptáka. Zrzavý vyšetřovatel seděl poblíž dveří a jako jediný se neotočil, jako by se bál přitáhnout k sobě pozornost.

Wolf zamířil přímo k němu.

„Pojď ven!“ vyzval ho tónem muže, který chce hospodskou rvačku vyřídit ručně a stručně rovnou na ulici.

Lupták se nervózně rozhlížel kolem sebe. Evidentně se bál, že nesprávnou reakcí v nesprávný čas ztratí respekt svých stoupenců. Nejistě si odkašlal.

„Co potřebuješ?“

„Něco si vysvětlit.“

„Nepočká to?“ Lupták se znovu rozhlédl kolem sebe. „Za chvíli je porada.“

„Bude to jen minuta,“ ujistil ho Wolf.

„Nemůžeme to vyřídit tady?“

Marek na něj výmluvně pohlédl.

Lupták nakonec poslechl a vstal. Wolf nepatřil k lidem, kterým by se odvážil odporovat, a už vůbec ne v takovéto situaci. Někdy si připadal jako jeho dvojče z nepodařené komedie se Schwarzeneggerem a DeVitem. Wolf sice nebyl kulturista, ale přece jen byl vyšší o víc než hlavu. Měl urostlou postavu, zatímco Karol vypadal jako tuctový chlápek po čtyřicítce s výraznými kouty a nepřehlédnutelným náznakem břicha.

Vyšli na chodbu. Lupták za sebou pro jistotu zavřel dveře, protože mu bylo jasné, že jeho kumpáni budou protestovat.

Wolf byl rozzlobený, ale zjevně nechtěl křičet. Než promluvil, počítal v duchu do pěti.

„Proč jsi to udělal?“

Karolovi bylo jasné, že jde o petici proti současnému řediteli.

„Nikdo ho tu nechce, proto...“

„Proč jsi zfalšoval můj podpis?“

„O čem to mluvíš?“ zatvářil se nechápavě Karol

„Jen se nedělej!“ nevěřil mu Wolf. „Je mi jasné, že jsi to byl ty.“

„Nebyl.“

„Neser mě! Mával jsi mi tou peticí před očima. Tvrdil jsi, že je to moje povinnost.“

„A na tom trvám. Je to povinnost vůči týmu, vůči tvým lidem a kolegům,“ pokoušel se sebevědomě kontrovat Karol. „Ale nepodepsal bych to za tebe.“

Marek jen zakroutil hlavou. Evidentně mu to bylo lhostejné, jeho bývalý kamarád stejně ztratil veškerou jeho důvěru. Hlavně po téhle kravině s hloupou peticí. Karol nebyl typ člověka, který by šel proti nadřízenému, i kdyby s ním nebyl spokojený. Jeho motivací bylo raněné ego, neustále ubíjené pocitem vlastního selhání.

Do jejich rozhovoru vpadl ředitel, který se náhle objevil na chodbě a spěchal do zasedačky.

„Pánové, račte mě následovat,“ změřil si oba přísným pohledem. „Čeká nás důležitá porada.“

6. listopadu 2016

Vtom vyšel ze sklepa muž v lyžařské masce. Přivolalo ho skřípění zvedajících se vrat. Jakmile Simona zaslechla zvuk kroků, začala horečně hledat úkryt. Oba spěchali. Muž seběhl ze schodů, zatímco Simona se přitiskla k zemi a pokusila se prosmyknout zvěšující se škvírou, kterou dovnitř pronikalo ranní světlo. Nestihla to. Popadl ji za nohy a surově vtáhl zpátky do garáže. Zoufale se

snažila rukama něčeho zachytit, ale bříska prstů se jí pouze odírala o drsnou dlažbu a zasychající rány po vytržených nehtech se zase otevřely.

Simona skončila opět v garáži. Muž stiskl tlačítko a vrata se začala zase zavírat. Všimla si nože ležícího na zemi a pokusila se k němu dolézt po čtyřech. Popadl ji za nohu a pokusil se ji zastavit, ale ona ho kopla druhou nohou do obličeje. Využila jeho chvilkového zaváhání a doplazila se k noži. Konečně ho sevřela v ruku. Chtěla vstát, ale ztratila už příliš mnoho krve. Zatočila se jí hlava a zapotácěla se. Nakonec se co nejrychleji odplazila ke zdi a opřela se o ni tvář do místnosti.

Muž se pořád vzpomatoval z úderu. Všimla si, že mu zpod lyžařské masky prosakuje krev. Možná mu zlomila nos. To ji povzbudilo. Chvilí zvažovala další krok. S nožem výhrůžně namířeným na něj se pomalu sunula podél zdi k tlačítku. Stiskla ho a přitom nespouštěla útočníka z očí. Zaváhal, ale věděl, že musí jednat. Vrhł se na ni. Přitiskl ji k zemi a pokoušel se zmocnit nože. Podařilo se mu to a nůž letěl po podlaze až do rohu místnosti mimo jejich dosah. Strhla mu masku z obličeje.

Oba byli v šoku, když se ocitli tvář v tvář. Najednou jí bylo všechno jasné. Vzpamatovala se jako první, sebrala veškerou sílu a silně ho nakopla do rozkroku. Zařval bolestí a vzápětí schyťal další ránu. Zatímco se svíjel na zemi, pokusila se ještě jednou o útek. Vrata garáže už byla úplně otevřená, před sebou viděla příjezdovou cestu a vysokou zeď obklopující pozemek.

Prudce vyrazila, ale zakopla o práh garáže. Zatmělo se jí před očima a všechno kolem ní se zhouplo. Ztráta krve nemohla zůstat bez následků. Dopadla na všechny čtyři. Bolest jí vystřelila z konečků zmučených prstů až do mozku. Ztratila vědomí. Probral ji šustot tlejícího listí, do něhož měla zabořený obličej. Myslí se jí bůhvíproč mihla vzpomínka na manžela, kterému přikázala, aby odmetl příjezdovou cestu. Zase se na její příkazy vykašlal.

Probrala se a oběma rukama se snažila zbavit uzlu, který jí bránil promluvit. Aspoň by volala o pomoc, možná by ji někdo

uslyšel. Nakonec se jí uzel podařilo uvolnit, ale z vyschlého hrdla jí vyšel jen nesrozumitelný chrapot, který vzápětí přehlušil jiný zvuk. Její únosce nastartoval motor velkého křovinořezu a mířil s ním rovnou k ní. Začala vyděšeně křičet. Pohled na ostré, rychle se přibližující rotující čepele v ní vyvolal novou vlnu děsivého zmatku. Její zoufalý výkřik navíc přehlušil zvuk brzkého ranního sekání. Strašně toužila odplazit se do bezpečí, ale nakonec si jen rukama chránila obličej, aby v rakvi nevypadala tak odpudivě. Když se do ní zahryzly zuby křovinořezu, kapky její krve postříkaly zažloutlé listy všude kolem.

7. listopadu 2016

Gizela Kulíková byla jako neřízená střela. Všechny její přítelkyně ji nazývaly Stíhačka a přezdívkou se na ni hodila i po šedesátce. Před dvěma lety přišla o muže. Dcery ji přemlouvaly, aby prodala byt a přestěhovala se do domova důchodců. Jen nad tím mávla rukou, na starobinec byla přece příliš mladá. Bývalá učitelka už dávno neseděla za katedrou. Vzdělávání nových generací se vzdala někdy po třicáté školské reformě. Interaktivní tabule jí byly cizí, studenti byli čím dál drzejší a jí prostě došla trpělivost. Do školství se vrátit nechtěla. Krátce před důchodem byla prakticky nezaměstnatelná.

Gizela se řídila heslem: když se chce, tak to jde. Díky tomu si našla vlastní cestu. Stala se uklízečkou. Celé dny myla cizí záchody a drhla podlahy, ale večer na ni pokaždé čekal velký čtyřpokojový byt v Ružinově, plný vzpomínek na Vincenta. A pro své dcery byla ochotná udělat cokoli.

Podřadná práce se pro bývalou učitelku stala nejen živobytím, ale i novým koníčkem. Gizela měla radost z toho, že se stává součástí cizích životů. Poznávala nové lidi, kteří se s ní nechtěně dělili o své radosti i starosti. Poznávala je jinak, a možná i lépe než jejich blízcí. Občas se stala svědkem hádek, jindy vyslechla

něčí tajemství. Jedna z dcer žila ve Velké Británii, druhá se vdala do Německa a třetí se přestěhovala až za Atlantik, ale přesto na ně vedle velkého bytu plného vzpomínek nedala dopustit. Někdy nedokázala zkrotit svou zvědavou povahu a při uklízení nakoukla hlouběji do šuplat a intimních prostor. Ale ať objevila cokoli, nechala si všechno pro sebe. Občas objevila neuvěřitelné pikantnosti. Pracovala pro rodiny s malými dětmi, uklízela byty pracujících mladíků, kteří byli i po třicítce bez manželky. Ale nejvíc času trávila u Fábryových. V rodině bohatého plastického chirurga žily dvě už dospělé děti neboli dva zmetci, jak Gizela Nikolu a Teodora žertem nazývala. Domnívala se, že u nich rodiče tak trochu zanedbali výchovu, a chystala se to napravit. Znovu v sobě objevila zapomenutou učitelku.

Toho rána se však neprobudila do nejlepšího dne. Pobolívala ji záda. Věděla, že pro ni bude obtížné vyškrábat se do kopce od zastávky trolejbusu k luxusní vile pod Slavínem, natož vydrhnout podlahy v celém domě. Pokoušela se zavolat panu Fábrymu a oznámit mu, že nepřijde, ale nezvedal telefon. Nezbylo jí tedy nic jiného než splnit své povinnosti. Nemohla se dočkat, kdy už konečně dorazí do prázdného přízemí domu a odpočine si. Jenže oba sourozenci seděli u barového pultu u kuchyňské linky. A nějak divně na ni koukali. Jako by si na pomocníci v domácnosti pořád nezvykli. Bavili se šeptem, ale jakmile ji spatřili, zmlkli.

„Co se vám stalo, děti?“ lekla se Gizela. Všimla si, že Teodor vypadá ještě hůř než obvykle. Řídké vlasy měl mastné, pod očima se mu rýsovaly tmavé kruhy a snědá tvář mu zjevně zbledla.

„Vypadáte, jako byste viděli smrt.“

Nikola, štíhlá odbarvená blondýnka s hustým tmavým obočím, vypadala, jako by měla nos, rty i uši na malém kulatém obličejí o číslo větší. Vstala a vyšla jí v ústrety. Rychle nasadila úsměv, kterým si dokázala získat i ty největší bručouny.

„Co by se mělo stát, paní Kulíková?“ Vtom si uvědomila, že má přece jen novinu, o níž se může podělit. „Samé dobré věci.“ Obřadně zvedla levou ruku a pyšně ukázala prsten. „Jsem zasnoubená.“

Gizela uchopila její tenoučké prstíky a přitáhla si ji blíž.
„Nepovídej!“ Všimla si, že Teodor se mezitím vytratil do patra.
„Ten tvůj bratr nemá žádné vychování.“
„On jenom... neměl dobrou noc.“
Uklízečka si povzdechla.
„To ani já, holčičko.“
„A co se stalo vám?“
„Trápí mě moje staré kosti.“ Gizela si přejela rukou po bolavých zádech.
„Neměla jste sem chodit.“
„Když mně to nedá.“ Kulíková přešla ke kuchyňské lince. „Co byste si beze mě počali?“
„No právě!“
Nikola byla ráda, že jejich uklízečka zapomněla na své zvědavé otázky. Ještě by se jí ráda zbavila. „Paní Kulíková, jestli mě nepotřebujete, půjdu zkontrolovat bratra.“
Gizela jen přikývla. Zamrzelo ji, že jí Nikola nenabídla pomoc. Vzápětí se pustila do práce, protože při práci ani ta bolest není tak velká. Vytáhla z kumbálu mop a hadr, ale nikde nemohla najít kýbl. Napadlo ji, že ve sklepe určitě nějaký najde.
Jakmile rozsvítila, už ze schodů si všimla šmouh. Netušila, že jde o krev. Ta zashla a ztmavla. Barva připomínala něco mezi kečupem a čokoládou. Gizela se domnívala, že je to bláto. Zanádávala, že to bude muset uklidit, a bezradně se dívala na skvrny táhnoucí se k zavřeným garážovým vratům.
Otevřela dveře do garáže. Při pohledu na tu hrůzu málem omdlela. Zděšeně vykřikla.

7. listopadu 2016

Lupták a Wolf se vrátili do zasedačky. Vzápětí vešel dovnitř i ředitel Otčenáš a postavil se před své lidi. Všichni na něj upírali zkoumavé pohledy. Ve tváři se mu nezračila žádná známka hně-

vu, zlost si nechal pro sebe. Navenek zachoval kamennou tvář. Podřízené zaskočila jeho chladnokrevnost. I on si je taky přeměřoval. Evidentně si užíval pocit nejistoty, který v nich vyvolával. Ta se každou vteřinou prohlubovala.

Uběhly možná tři minuty, ale on neřekl ani slovo. I ostatní mlčeli, nikdo se neodvážil položit nahlas otázku, která visela ve vzduchu. *Co bude dál?*

Ozvalo se zaklepání a do zasedačky vešla ředitelova asistentka Romana. Světlehnědé vlasy měla stažené do pevného copu, který se pohupoval ze strany na stranu v rytmu klapajících podpatků. Nesla štos papírů, který podala šéfovi.

„Rovnou to rozdej,“ přikázal jí.

„Komu?“ nasadila nechápatý pohled a zkřivila rty blýskající se leskem.

„Všem.“

Dál na něj překvapeně hleděla. Otčenáš nebyl její první šéf, ale i když spolu nepracovali dlouho, věděla, že jeho rozhodnutí nesmí zpochybňovat. Určitě ne před ostatními.

„Co to je?“ zeptal se kriminalista Vanek, když dostal hlavičkový papír.

„Žádost o přeložení,“ ozvala se vyšetřovatelka Horváthová, žena s chlapeckým účesem a hranatou postavou.

„Cože?“ málem vyjekla kriminalistická psycholožka Siváková a tázavě se podívala na Luptáka. Ale ten nervózně studoval svůj papír a nezvedal od něj oči.

„Co to má znamenat?“ zvedl se kriminalista Beňovič. „To máme jako výpověď?“

Otčenáš začal přecházet po místnosti.

„Všechno vám vysvětlím. Dostala se ke mně petice požadující moje odvolání, podepsaná všemi zaměstnanci mého oddělení. Všemi, jak tu sedíte.“

Členové oddělení vyšetřování se na něj napjatě podívali. „Konzultoval jsem to s ministrem a ten je s výsledky oddělení od mého nástupu spokojený, takže já ve funkci zůstávám,“ pokračoval

ředitel. „Ale dohodli jsme se, že by nebylo fér držet tu lidi, kteří pode mnou pracovat nechtějí.“

Richard obešel celou místnost a zastavil na místě, kde začal.

„Proto máte jedinečnou šanci odejít. Podepíšu každou žádost o přeložení, která se mi dostane na stůl. Dobře to zvažte. Máte čas na rozmyšlenou do konce tohoto týdne. Potom bych se rád pohnul dál a pracoval s týmem lidí, kteří tu chtějí pracovat.“

„To nemyslí vážně,“ zabručel Lupták potichu.

„Myslím,“ promptně zareagoval ředitel. „Dávám vám jen možnost volby. Dokážu pochopit, že pro mě nechcete pracovat, jenže já z funkce neodcházím.“

„Napíšete mi taky doporučující dopis?“ zvedl ruku Beňovič.

Ostatní se zasmáli.

„Ještě jednou zdůrazňuju, abyste si dobře rozmysleli, jestli chcete zůstat,“ řekl nakonec Otčenáš.

V tom okamžiku se členům oddělení rozezněly telefony. Některým přišla hromadná zpráva, jiní měli hovor.

„Co jsem říkal o mobilech na poradách? Říká tu někomu něco termín tichý režim? Já jsem technický analfabet, ale umím si to nastavit,“ rozhnil se ředitel.

„Pane majore,“ vstal kapitán Wolf, který právě ukončil hovor, „musíme jít, máme nový naléhavý případ.“

„O co jde?“ Otčenáš překvapeně zvedl obočí.

„V domě pod Slavínem našli mrtvou ženu,“ odpověděl Marek.

„Jděte.“

Určil do terénu ještě další členy týmu. „Zatím jsem skončil. Práce je na prvním místě,“ udělal tečku za poradou Otčenáš.

Kapitán Wolf nastartoval auto a vůbec si nevšiml Petry Sivákové, která mu v poslední chvíli vběhla do cesty, takže do ní málem nacoval.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kukačka.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.